

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΖ'
Ἀριθμ. φύλλου 706

Θεοφάνεια (Ματθ. 3,13-17)
6 Ἰανουαρίου 2013

Συντάκτης
† Ὁ Φλωρίνης Αὐγουστίνος

Ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς

«Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω»

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ μεγάλη. Εἶνε ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων. Εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς φανερώσεως τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς ἁγίας Τριάδος.

Σήμερα ἀγιάζονται τὰ ὕδατα. Κατ' ἐξοχήν δὲ ἀγιάσθηκαν τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Γιὰ τὸν Ἰορδάνη μιλάει σήμερα τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ τὸν Ἰορδάνη μιλάει καὶ ἡ ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας ὅταν λέγῃ: «Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω».

Στὰ λίγα λεπτά, ποῦ ἔχω στὴ διάθεσί μου, θὰ σὰς πῶ λίγα λόγια γιὰ τὸν Ἰορδάνη.

Ὁ Ἰορδάνης εἶνε ἓνας ποταμὸς ὄχι ὅπως ὁ Δούναβις καὶ ὁ Βόλγας καὶ ὁ Μισισσιππής. Εἶνε ἓνας ποταμὸς σχετικὰ μικρός. Πηγὲς ἔχει στὶς χιονοσκεπεῖς κορυφές τοῦ Λιβάνου. Ἡ ῥοή του δὲν εἶνε ἴσια· ἔχει πολλὲς στροφές, καὶ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο ὁ Ἰορδάνης φαίνεται ὡς ἓνας πελώριος συστρεφόμενος ὄφιν. Τὰ ρεύματά του πέφτουν στὴ λίμνη Γεννησαρέτ. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεχειλίζουν, συνεχίζουν νέα πορεία, καὶ πέφτουν μέσα στὴ Νεκρὰ Θάλασσα, ὅπου ἦταν ἄλλοτε οἱ περιώνυμες πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορρα, τὶς ὁποῖες κατέστρεψε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀκολασία τους.

Ὁ Ἰορδάνης εἶνε ἱστορικός ποταμὸς καὶ συνδέεται μὲ πολλὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο κόσμο. Δύο - τρεῖς θὰ σὰς ἀναφέρω καὶ θὰ τελειώσω τὸν λόγο.

α'. Ἡ διάβασις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀπὸ τὴν στρατιὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ «ἀθρόχοις ποσί». Ὅπως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἦταν σκλαβωμένος τετρακόσια χρόνια στοὺς Τούρκους, ἔτσι καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἦταν σκλαβωμένος στοὺς φαραῶ τῆς Αἰγύπτου. Ὑστερα ἀπὸ τετρακόσια χρόνια ἀνέτειλε τὸ

ἄστρο τῆς ἐλευθερίας. Ὁ Μωϋσῆς ὠδήγησε τὸ λαό. Βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, πέρασαν τὸ ὄρος Σινά. Ἐπειτα μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ πλησίασαν τὴ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὅταν ἔφτασαν στὸν Ἰορδάνη ἦταν καλοκαίρι καὶ τὰ χιόνια τοῦ Λιβάνου εἶχαν λειώσει. Ὁ ποταμὸς εἶχε πλημμυρίσει καὶ ἦταν ἀδιάβατος. Τὸν πέρασαν ὅμως οἱ Ἑβραῖοι - πῶς; Μὲ βάρκες, μὲ μέσα ποῦ διαθέτει σήμερα τὸ μηχανικό; Ὁχι. Τὸν πέρασαν διὰ θαύματος· καὶ εἶνε ἱστορικὸ γεγονός, ποῦ τὸ μαρτυροῦν καὶ τὰ εὐρήματα τῆς ἀρχαιολογίας. Κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, μόλις πάτησαν τὰ πόδια τῶν ἱερέων μὲ τὴν Κιβωτὸ τῆς διαθήκης στὸν Ἰορδάνη, ὁ ποταμὸς κόπηκε στὰ δύο. Τὸ ἓνα μέρος κύλησε πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ ἄλλο ἔγινε πελώριο φράγμα, σὰν τὸ φράγμα τοῦ Ἀλιάκμονος. Ἐτσι πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες «ἀθρόχοις ποσί» (Ἰησ. κεφ. 3-4).

β'. Ἄλλη ἱστορικὴ ἀνάμνησι, ποῦ συνδέεται μὲ τὸν Ἰορδάνη ποταμό, εἶνε ἡ θεραπεία τοῦ Νεεμάν. Κοντὰ στὸν Ἰορδάνη εἶνε ἡ Συρία. Ἐκεῖ ἦταν ἓνας ἀρχιστράτηγος ἐνδοξος, ποῦ ὠνομάζετο Νεεμάν. Αὐτὸς προσεβλήθη, ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, ἀπὸ μία κατηραμένη ἀρρώστια, τὴ λέπρα, ποῦ τότε ἦταν ἀθεράπευτη. Πῆγε σὲ γιαιτρούς, πῆρε φάρμακα, ἀλλὰ δὲν βρῆκε θεραπεία. Τότε κάποια Ἰσραηλίτισσα ὑπηρέτρια τῆς γυναίκας του εἶπε: Ἀφέντη, θὰ γίνης καλά, ἐὰν πᾶς νὰ δῆς τὸν Ἐλισαῖο τὸν προφήτη, τὸν μαθητὴ τοῦ Ἡλία· ἐκεῖνος θὰ σοῦ πῇ τί θὰ κάνης. Ἐδίσταζε, ἀμφέβαλλε, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους πῆγε. Καὶ ὁ Ἐλισαῖος τοῦ εἶπε: Μὴ φοβᾶσαι, θὰ θεραπευθῆς, ἐὰν ἐπτά φορές λουσθῆς στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Τὸ θεώρησε γελοῖο αὐτὸ ὁ Νεεμάν. Νὰ πᾶ αὐτός, ἀρχιστράτηγος ἐνδοξος, νὰ βγά-

λη τῆ στολή του, νὰ ξεγυμνωθῆ καὶ νὰ πέση στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου ἑπτὰ φορές. Στὴν ἀρχὴ ἐδίσταζε. Κατόπιν ὁμως πῆγε, ἐλούσθη ἑπτὰ φορές στὸν ποταμό, καὶ ἐθεραπεύθη τελείως ἀπὸ τὴν ἀρρώστια του (Δ' Βασ. κεφ. 5).

γ'. Καὶ τρίτη ἱστορικὴ ἀνάμνησις εἶνε ὅτι στὸν Ἰορδάνη ἔστησε τὸ βῆμα του, τὸν ἄμβωνά του, ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὁ ὁποῖος καλοῦσε τὸν κόσμον σὲ μετάνοια. Ὅσοι μετανοοῦσαν ἔμπαιναν μέσα στὸν ποταμό καὶ ἐξωμολογοῦντο τὰ ἁμαρτήματά τους. Ἐμεναν στὸ νερὸ λίγο ἢ πολὺ, ἀνάλογα μὲ τὴ διάρκεια τῆς ἐξαγορεύσεως τῶν ἁμαρτιῶν τους.

Ἐδοξάσθη, λοιπόν, ὁ Ἰορδάνης ὅταν ἡ στρατιὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ πέρασε «ἀβρόχοις ποσὶ» τὸ ρεῦμα του. Ἐδοξάσθη ὅταν ὁ Νεεμὴν ὁ Σύρος ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὰ νερά του. Ἐδοξάσθη ὅταν στίς ὄχθες του ἔστησε τὸ βῆμα τῆς ἀληθείας ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Ἐδοξάσθη ὁμως πολὺ περισσότερο καὶ ἔγινε παγκόσμιος ὁ Ἰορδάνης ἀπὸ τὴ βάπτισι τοῦ Χριστοῦ. Ἄγνοοῦν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ποταμούς τῆς γῆς. Ἄλλ' ἓνας ποταμὸς εἶνε γνωστός σὲ ὅλη τὴν χριστιανοσύνη, γιατί σ' αὐτὸν ἔγινε τὸ μέγα γεγονός τῆς ἱστορίας, ὅτι στὰ νερά του ἐβαπτίσθη ὁ Χριστός, ποὺ δὲν εἶχε ἀνάγκη, ὡς ἀναμάρτητος. Ἄν προσέξατε, μιὰ λέξι τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἀποδεικνύει τὴν ἀναμαρτησία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε τὸ «εὐθύς». «Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθύς ἀπὸ τοῦ ὕδατος» (Ματθ. 3, 16). Εἶπαμε ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἐβαπτίζοντο ἔμεναν μέσα στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνου ὅσο ἐξωμολογοῦνταν τὶς ἁμαρτίες τους. Ἄλλος ἔμενε ἓνα τέταρτο, ἄλλος μισὴ ὥρα, ἄλλος μία ὥρα καὶ ἄλλος περισσότερο. Ἄλλὰ ὁ Χριστός, λέει τὸ Εὐαγγέλιο, μόλις μπῆκε βγῆκε. «Ἀνέβη εὐθύς ἀπὸ τοῦ ὕδατος». Δὲν ἔμεινε καθόλου, οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο, γιατί δὲν εἶχε νὰ πῆ καμμιά ἁμαρτία.

* * *

Ἐγὼ ὁμως, ἀγαπητοί μου, δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὸν τὸν Ἰορδάνη, ἀλλὰ γιὰ ἓναν ἄλλο Ἰορδάνη, ποὺ εἶνε πολὺ κοντὰ μας καὶ θὰ πρέπη ὅλοι νὰ τὸν περάσουμε· καὶ ἀλλοίμονό μας, ἂν δὲν τὸν περάσουμε.

Ἄν σᾶς πῶ νὰ πάτε κάτω στὸν Ἰορδάνη, θὰ μοῦ πῆτε ὅτι δὲν ἔχετε καιρὸ, ὅτι εἶνε δύσκολο καὶ ὅτι δὲν ἔχετε λεφτά. Ἐγὼ ὁμως δὲν θὰ σᾶς πῶ νὰ πάτε σ' ἐκεῖνο τὸν Ἰορδάνη, ἀλλὰ σ' ἓναν ἄλλον Ἰορδάνη, ποὺ εἶνε ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ τὸν φυσικὸ Ἰορδάνη ποταμό. Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ποταμὸς; Τὸ λέει ὁ

ἀπόστολος σήμερα. Ὁ ποταμὸς αὐτός, ποὺ ρέει ἀκαταπαύστως διὰ μέσου ὄλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν, εἶνε ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος. Εἶνε ἡ «ἐπιφάνεια» (Τίτ. 2, 13), δηλαδὴ ἡ φανέρωσις, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶνε τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, πρὸ παντὸς δὲ τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως.

Σταματῶ ἐδῶ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ κάτι μεγάλο· ὄχι δικό μου, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι ἔχετε κλάψει. Ἄλλος ἔκλαψε τὸν πατέρα του, ἄλλος τὴ μητέρα του, ἄλλος τὸ παιδί του, ἄλλος κάποιον συγγενῆ του· εἶνε γεμάτη ἀπὸ δάκρυα ἡ ἀνθρωπότης. Κοιλὰς κλαυθμῶνος ἔγινε ὁ κόσμος. Ἄν ἓνας ἄγγελος μαζέψῃ τὰ δάκρυα ποὺ χύνουν οἱ ἄνθρωποι, θὰ κἀν μιὰ λίμνη μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Πρέσπα. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶνε ἄχρηστα. Ὑπάρχουν κάποια ἄλλα δάκρυα πολύτιμα. Εἶνε τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας. Ποιὸς ἀπὸ ἐσᾶς ἔκλαυσε γιὰ τ' ἁμαρτήματά του;

Μάτια, ποὺ κλαῖτε γιὰ ἄλλα πράγματα, δώστε μου ἓνα δάκρυ μετανοίας! Τὸ δάκρυ ποὺ ἔχυσε ἡ πόρνη, τὰ δάκρυα ποὺ χύνουν οἱ ἁμαρτωλοὶ στὰ ἐξομολογητήρια, ἓνα τέτοιο δάκρυ, λένε οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τὸ παίρνουν οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, τὸ πᾶνε στὸ θρόνο Του, καὶ γίνεται Ἰορδάνης ποταμὸς.

Ὅλοι μας πρέπει νὰ περάσουμε ἀπ' αὐτὸ τὸν Ἰορδάνη. Καὶ ὅπως λέω συχνά, δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιατί ἁμαρτάνομε, ἀλλὰ γιατί δὲν μετανοοῦμε. Τὸ ἁμαρτάνειν εἶνε ἀνθρώπινο, ἀλλὰ τὸ ἐμμένειν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ εἶνε σατανικό. Ἐνας μόνον δὲν μετανοεῖ, ὁ σατανᾶς.

Εἶθε λοιπόν τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα, ἀπὸ τὰ μάτια τὰ δικά μου καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τὰ δικά σας καὶ ἀπὸ τὰ μάτια ὄλων, μικρῶν καὶ μεγάλων, μικρῶν παιδιῶν καὶ γερόντων, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, νὰ φύγῃ ἓνα δάκρυ μετανοίας γιὰ ὅ,τι ἁμαρτωλὸ ἔχουμε πράξει. Γιὰ τὰ λόγια τὰ ἄπρεπα ποὺ εἶπαμε, γιὰ τὶς σκέψεις τὶς ἁμαρτωλῆς ποὺ κάναμε, καὶ γιὰ τ' ἁμαρτωλά μας ἔργα ποὺ ἐπράξαμε, νὰ χύσουμε ἓνα δάκρυ.

Νὰ κλαύσωμε, ἀδελφοί μου, γιὰ ὅλα τ' ἁμαρτήματά μας καὶ νὰ θρηνησοῦμε, γιὰ νὰ περάσουμε ἔτσι τὸν πνευματικὸ Ἰορδάνη. Καὶ ὁ Ἰορδάνης τῶν δακρύων εἶνε ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη στὸν ὁποῖον σήμερα ἀγιάζονται τὰ ὕδατα.

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
 Αὐγουστίνος